

Pregled razstav v šolskem letu 2013/14

Slikarska razstava Marije Blaži (september 2013)

Ob začetku novega šolskega je v Kregarjevem atriju pripravila slikarsko razstavo **Marija Blaži**, katere ustvarjalnost, radoživost in dobrohotno odprtost za vsakega človeka smo v preteklih letih spoznavali tudi v Zavodu sv. Stanislava: bila je spremljevalka gibalno ovirane dijakinje Angelike, v novem šolskem letu pa je prevzela pouk likovne umetnosti na OŠ Alojzija Šuštarja.

Marija Blaži se je po Srednji šoli za oblikovanje in fotografijo v Ljubljani vpisala na Akademijo za likovno umetnost, smer Industrijsko oblikovanje. Njena likovna ustvarjalnost je zelo raznolika, uporablja različne slikarske in risarske tehnike ter posega po različnih motivih, slogovno pa ji je najbližje realističen izraz. Uspešno se je preizkusila tudi v ilustraciji in je opremila več učbenikov, v preteklem letu pa je redno sodelovala kot ilustratorka v otroški verski reviji Mavrica. Na pričujoči razstavi smo lahko videli pregled njenega likovnega ustvarjanja: portrete, podobe živali, pejsaže in tihožitja, in sicer v različnih tehnikah (olje, akvarel, akril, svinčnik, pastel ...), poleg tega pa tudi nekaj njenih ilustracij iz revij in učbenikov.

Na odprtju razstave je avtorico in njeno delo predstavil kustos Janez Šter, kratek kulturni program pa sta s poezijo oblikovali dijakinji ŠKG Meta in Ana, z odličnim glasbenim prispevkom pa sta navdušila mlada glasbenika Žiga in Jaša Krese.

Razstava Tamare Burmicky-Taye (Meršolov atrij, september 2013)

V okviru razstavnih dejavnosti vsako leto uspešno sodelujemo tudi z Izseljenskim društvom Slovenija v svetu, ki je letos v Meršolovem atriju od 10. do 25. septembra pripravilo odmevno razstavo arhitektke in slikarke **Tamare Burmicky-Taye** iz Venezuele, *"Med prostorom in časom, od Orinokie do Alp"*. Verena Koršič Zorn je razstavo predstavila kot prikaz slikarkine ustvarjalnosti zadnjih let ter njenih bogatih izkušenj in globokega poznavanje treh velikih svetovnih kultur: evropske, južnoameriške in vzhodne, natančneje kitajske. Iz rodnega Maribora se je namreč Tamara Burmicky-Taya kot desetletna deklica s starši preselila v Venezuelo in že zelo zgodaj začela osvajati slikarske veščine; kasneje je študirala jezike v Lausanni v Švici, arhitekturo v Caracasu in Ljubljani, kjer je diplomirala pri prof. Edu Ravnikarju, in urbanizem v Parizu, kjer je bila nekaj časa tudi zaposlena. Po vrnitvi v Caracas se je kljub obetavni akademski službi posvetila svoji prvotni ljubezni, slikarstvu, in se vpisala na slikarsko akademijo. Študijska druženja in sodelovanje z arheologi in etnologi so ji odstirala pogled v bogato kulturo staroselcev, v njihovo likovno in duhovno dediščino. Triletno bivanje v Maleziji pa je slikarka izkoristila za odkrivanje prefinjene kitajske slikarske tradicije. V njenih delih se formalno in vsebinsko prepletajo odmevi teh velikih kulturnih zapuščin, v katerih slikarka sluti in vneto išče pot do skupnih civilizacijskih temeljev. Nekakšen skupni imenovalec je narava, ki pogojuje in oblikuje fizični, miselni in duševni razvoj in podobo človeka v danem okolju.

Odprtje razstave so s kulturnim programom obogatili dijaki Škofijske klasične gimnazije: s temperamentno interpretacijo Španske simfonije Eduarda Lala sta navdušila violinistka Mirjam Šolar

in pianist Blaž Pavlakovič, Klara Marija Keršič in Magdalena Rode pa sta podali nekaj del izbranih izseljenskih avtorjev in poezijo španskega pesnika Antonia Machada Caminante no hay camino.

V Meršolovem atriju je še posebej zanimivo učinkovala 10-metrška slika Angelovega slapa, ki je navdušila tudi številne dijake, tako da se jih je kar precej udeležilo tudi krajše delavnice, ki jo je zanje ob ogledu razstave pripravila slikarka.

Razstava ilustratorke Laure Esther Antonio Bavdek (Meršolov atrij, oktober 2013)

V začetku jeseni pa je bila v okviru društva Slovenija v svetu na ogled še razstava ilustratorke **Laure Esther Antonio Bavdek** iz Argentine, mlade slikarke, po materi Slovenke, ki je tokrat prvič razstavljala v Sloveniji. Ljubezen do slikarstva jo je privedla na Univerzitetni umetnostni inštitut v Buenos Airesu, kasneje pa še na različne izpopolnjevalne tečaje in izobraževanja. Kot je sama dejala, rada preizkuša različne tehnike, formate in podlage, da lahko izbira za posamezno snov najprimernejši način. Ustvarja v olju in akrilu na platno, v akvarelu, v svinčniku in še drugih tehnikah. Pri izbiri motivov se najraje mudi v svetu pravljic, v katerih ne vidi le nedolžnih zgodbic, ampak veliko simbolike, modrosti in resnice, vtisnjene v dušo različnih kultur in narodov. Navdihujejo jo besedila pravljic, ki jih je poslušala ali brala v otroštvu, in ilustracije, nad katerimi se je navduševala in so burile njeno domišljijo. Poudarila je pomen svojega prvega obiska Slovenije, ko je doživela slovenske gozdove kot nov čarobni likovni navdih, kar je v slikah čustveno povezala z zeleno domovino svojih prednikov.

Drugi del razstave nekdanjih dijakov ŠKG (17. oktober–6. december 2013)

Škofijska klasična gimnazija je v letu 2013 praznovala 20-letnico ponovnega delovanja in za praznično geslo smo izbrali Kosovelov verz »Skozi tebe kipela bo rast«. Pod okriljem tega mota smo jubilej obeležili s številnimi dogodki, pri katerih so sodelovali tudi nekdanji dijaki, ki so s svojim prispevkom pokazali, kaj so v teh letih že dosegli, kam njihova življenjska in poklicna rast kipi. Razvoj ustvarjalnosti je ena izmed glavnih prioritet izobraževanja in vzgoje na Škofijski klasični gimnaziji, zato ni nenavadno, da se je v teh 20 letih marsikateri dijak po koncu gimnazije poklicno podal na pot likovne ustvarjalnosti v kar najširšem smislu (to je od slikarstva, kiparstva do grafičnega in industrijskega ter modnega oblikovanja, ilustracije, fotografije, arhitekture ipd.). Prav zato smo se v sklopu jubilejnih dogodkov odločili organizirati razstavo, ki bi pokazala, kdo izmed nekdanjih dijakov se na področju likovnosti profesionalno udejstvuje ter kaj je v letih svoje likovne rasti dosegel. Ker se je povabilu odzvalo precej alumnov, smo razstavo pripravili v dveh delih: prvi del je bil na ogled v maju 2013 (in je bil že predstavljen v Megaronu 2013/14), drugi del pa od sredine oktobra do konca novembra. Ob razstavi je izšel tudi katalog, v katerem je predstavljenih vseh 17 likovnih ustvarjalcev, alumnov ŠKG, ki so svoje delo postavili na ogled na razstavah v letu praznovanja 20-letnice Škofijske klasične gimnazije. Vsak med njimi je označil postaje na svoji študijski in poklicni poti, nagrade in uspešne projekte, zanimivi pa so tudi njihovi razmisleki o tem, kakšno vlogo je imela gimnazija pri oblikovanju njihove odločitve za profesionalno ustvarjanje na likovnem področju.

Na drugem delu razstave so se v različnih likovnih zvrsteh predstavili: arhitekt **Gregor Košorok**, industrijska oblikovalka **Nina Malovrh**, oblikovalki in ilustratorki **Tinka Mesec Tomazin** in **Lucija Pale**, slikar in dr. likovne teorije **Jurij Selan**, grafična oblikovalka **Anja Šlibar**, slikarka **Meta Šolar**, slikarka in grafičarka **Nika Zupančič** ter arhitekt **Jan Žiher**. Razstavo je odprl direktor Zavoda sv. Stanislava dr.

Roman Globokar, o likovnih delih in pomenu likovne ustvarjalnosti pri oblikovanju mladega človeka pa je spregovoril prof. dr. Jožef Muhovič, ki je bil tudi eden od mentorjev Likovne šole ŠKG. In prav izkušnja Likovne šole je številnim dijakom odprla vrata v svet likovne umetnosti, ob mentorski vzpodbudi pa jim je uspelo odstreti njim lastno slikarsko govorico, ki jih je potem vodila tudi na različne študijske smeri s področja likovne ustvarjalnosti.

Jože Muhovič je naglasil pomen likovnega ustvarjanja za celovit razvoj dijakov, zaradi česar je bila tudi ustanovljena Likovna šola ŠKG, ki je na »obšolski ravni« v preteklih dveh desetletjih razvila bogato likovno dejavnost in utrdila pomen likovnega prakticiranja tudi v postmodernih izobraževalnih horizontih. Dvodelna razstava, na kateri so se ob 20-letnici ponovnega delovanja Škofijske klasične gimnazije predstavili profesionalni likovni ustvarjalci, njeni nekdanji maturanti, je potrpežljivo zoreni sad te Šole, na katerega je Zavod lahko danes upravičeno ponosen. Ob koncu je poudaril, da velja, če si takih rezultatov želimo še naprej, poskrbeti za dvoje: po eni strani za to, da humus Likovne šole v izobraževalnem in organizacijskem smislu ne bo manj, ampak kvečjemu bolj »kaloričen«, po drugi strani pa predvsem za potrpežljivost, saj je znano, da je na ustvarjalne rezultate po sami logiki stvari treba čakati še veliko dlje kot na poustvarjalne.

Kulturni program so oblikovali nekdanji dijaki: glasbeniki Jasna Maček, Jan Pavlica in Gregor Maček, za literarni del pa smo izbrali najboljša besedila, ki so prispela na literarni natečaj pod naslovom »**Tu teče šole dolgi strah in čas /.../ o lepi čas!**« (R. M. Rilke), ki smo ga pripravili za nekdanje dijake. Komisija – v sestavi prof. Mateje Gomboc, prof. Valerije Peternel (tudi alumne ŠKG) in prof. Jožeta Kurinčiča – je za najboljši prispevek na natečaju izbrala in nagradila prozno besedilo z naslovom 15 alumne Irene Jamnik, ki je na odprtju iz rok direktorja dr. Romana Globokarja tudi prejela nagrado. Sicer pa je komisija zapisala, da je skupni imenovalec vseh literarnih prispevkov občutek topline, ki pisce navda, ko se v spominu sprehajajo po času, preživetem na gimnaziji. Bo že držalo, da je spomin na lepi čas močnejši kot na dolgi strah in čas, ujet med dolge bele hodnike, zavetje parka, živahne prostore dijaškega doma, skupne poti razreda, ki so vodile iz šole v svet.

Spominska razstava *Sončni zahod Rudija Simčiča* (Meršolov atrij, december)

Ob izteku koledarskega leta smo v Meršolovem atriju doživeli posebno spominsko razstavo *Sončni zahod*, ki je na tenkočuten način združila dolgoletna prijatelja: pesnika **Rudija Miškota** (1922–2003) in slikarja **Rudija Simčiča** (1920–2006). Združila ju je ljubezen do petja, glasbe in narave, saj sta oba mnoge navdihe za svoje ustvarjanje in notranji mir v vseh letnih časih našla na poljih ob Glinci, v roženskih hostah, na skrivnostnem barju, ob poslavljanju dneva. Redko povsem razumljena in sprejeta sta bila zaradi tega pogosto notranje ranjena, a sta ostala zvesta sebi vse do zemeljskega odhoda.

*»Skozi srce pretoči letni čas,
zapoj nam spet svoj mladi majski dan:
zeleno rast, cvet sad in list barvit,
- z odsvitom zvezd svetlobnih posejan.«*

Verzi, ki jih je Rudi Miškot posvetil svojemu prijatelju Rudiju Simčiču, so nas vabili, da ta večer tudi mi za trenutek zaustavimo korak na svoji običajni vsakodnevni poti in vstopimo v likovno pokrajino, ki

nam jo je zapustil Simčič - prežarjeno s svetolobo sončnic ali pa potopljeno v večerne odseve barjanske zemlje ... Pokrajino, ki jo je z neutrudno slikarsko potezo sam priklical v bivanje, jo z barvnimi nanosi sam gnetel in oblikoval po svojih ustvarjalnih zamislih.

Ob Simčičevih podobah smo lahko prisluhnili pesmim iz zbirke Kremen ključ, ki je neizdana ostala v zapuščini Rudija Miškota, so jo pa sedaj njegovi potomci (ob deseti obletnici njegove smrti) izdali kot njegovo sedmo zbirko. O pesmih Rudija Miškota je spregovoril dr. France Bernik, slikarska dela pa sta predstavila dr. Aleš Mrhar in Tadeja Černivec. Večer je minil v prepletanju podobe in poezije, v dopolnjevanju drobcev zapuščine dveh prijateljev, predvsem pa v toplini hvaležnosti njunih dedičev za vse dobro in lepo, kar so prejeli od njiju.

»Angeli« Marte Jakopič Kunaver (12. december 2013–31. januar 2014)

Skrivnostno pričakovanje božičnih praznikov je s svojo prepoznavno slikarsko govorico v decembru dopolnila Marta Jakopič Kunaver z obsežno razstavo Angeli. In res smo lahko dobili občutek, da so jate angelov naselile Kregarjev atrij, da s seboj prinašajo nezemsko luč, da je vsak od nas v tej svetlobi »od božje luči vžgan in še tema najgloblja sije skozenj v brezkončen dan.« Praznično razpoloženje in radostno sporočilo najsvet(l)ejše noči so z odlično interpretacijo tradicionalnih božičnih pesmi dopolnili učenci solo petja iz razreda prof. Barbare Tišler: Maja Škufca, Alenka Jerman, Gašper Mauko in Jan Novak.

Avtorico in njena dela je predstavil umetnostni zgodovinar mag. Andrej Doblehar, ki je izpostavil, da je Marta Jakopič Kunaver vsestranska in angažirana umetnica – arhitekta, solistka sopranistka in zlasti slikarka, ki je v našem likovnem prostoru že dolgo prisotna in je obogatila več cerkva in kapel, se predstavila na številnih razstavah doma in na tujem, opremila je vrsto knjig, založba Družina pa je izdala tudi njeno monografijo. Angeli, ki so zaznamovali praznično razstavo, so bili in ostajajo popularna tema v likovni umetnosti; umetnica jih interpretira zelo raznoliko in slika v različnih formatih in slikarskih tehnikah. Njihova ploskovita oblačila se stapljajo z ozadjem, posutim z nešteti vzorci, vse žari v stoterih barvnih kombinacijah, izraz nebeških krilatcev pa je vselej prikupen in vesel, s čimer nagovarjajo staro in mlado. Teh angelov ne moremo imeti za strogo cerkvena dela, vedno pa ohranjajo duh presežnega in delujejo kot glasniki iz onstranstva: *»Peruti z ram so razprostrte v lok/med temnim dnem in videnja gladino./Z njih spira angel zemsko bolečino/in raste v sen, nebeško modrook.«*

»Inspiracija« – kaligrafska razstava Loredane Zega (5. februar–15. marec 2014)

Kulturni praznik, ki ga pogosto imenujemo kar Prešernov dan, samo tokrat zares prešerno obeležili. Zanimiva mlada ustvarjalka, kaligrafinja **Loredana Zega** je za razstavo, ki jo je poimenovala Inspiracija, pripravila več izvirno oblikovanih del, za katera je navdih ujela iz Prešernove poezije, poleg tega pa je dodala še raznolika dela na lesu in papirju, pa svetilke, ure, koledarje ..., ki jih s svojo izvirno kaligrafsko potezo oblikuje v zares posebne umetnine. Sama zase pravi, da je njeno življenje ena sama kaligrafija, prepletana s teksti, glasbo, plesom in brezmejnimi navdihom. Njeno ustvarjanje se začinja z mojstrsko dovršeno, tekočo in virtuozno črtno sledjo, nato pa v spremstvu skrbno izbranih

barv prehaja v svet slikarskega medija, kjer se harmonična usklajenost barv prepleta s kaligrafskimi tehnikami, plastenjem, kolažem in zlatenjem. Črke same po sebi nosijo močno sporočilno vrednost in "bralca" lahko zanese pričakovanje vsebinske pomenljivosti – Loredana Zega zato gledalcu ponekod "pomaga" z razumljivim tekstom, a obenem želi, da zasluti tudi tisto "več", komaj sluteno in prividno, kar se odstira skozi novo podobo preoblikovanih črk, pomenljivih barv ... Vrvenje ustvarjalne energije je z radoživo interpretacijo zimzelenih pesmi dopolnila še skupina maturantk Škofijske klasične gimnazije "Rožnice", da se je ta večer vse spletalo v osrečujoče sporočilo, da je lepota tako neminljiva – doživeti in ohraniti v srcu lepoto, je kakor občutiti veselje v sebi, pa naj bo to v rojstvu ljubezni ali v minevanju časa, v dežju in soncu, v poljubu in samoti, z Orionom in luno, pod starim hrastom ali ob pomladnem razcvetu, v plesu črk in odsevu luči, v tišini pokrajine in harmonijah, popršenih na strune kitare ...

Razstava in performans Žana Zeliča (Meršolov atrij, 26. februar-24. marec)

V sredo, 26. februarja 2014, smo si v Meršolovem atriju Zavoda sv. Stanislava lahko ogledali performans ob odprtju razstave Nadevani prašič maturanta Žana Zeliča. Slednja je vzbudila zanimanje že s provokativnim vabilom, ki je vsebovalo fotografijo doprsne podobe avtorja z jabolkom v ustih. Temelj postavitve je bil cikel 34 fotografij, ki ga predstavljajo kot vsestranskega mladega ustvarjalca. Preizkuša se v različnih umetniških zvrsteh, hkrati pa ga vodijo, spodbujajo in vznemirjajo filozofska vprašanja. Maturantka Urška Gabrič je za gimnazijsko revijo napisala poročilo, v katerem je predstavila zasnovo razstave: »Cikel fotografij je dopolnjevala instalacija z visečim pršutom, vse skupaj pa je Zelič oplemenitil z osebnim nastopom in uporabo lastnega telesa kot sredstva umetniškega izraza. Fotografije so v enotnem pasu obkrožale celotno prizorišče, nad njimi pa je bdela velika podoba umetnika kot nadevanega prašiča, potiskana s programsko pesmijo razstave. Tematsko je svoje delo razdelil glede na posamezna izrazna sredstva, pri tem pa se je osredotočil predvsem na telo. /.../ Obiskovalce je nagovoril s performansom, ki je temeljil na avtorski poeziji. Prizadeval si je za prekinitev vsesplošne otopelosti in želel obiskovalce spodbuditi k razmišljanju. V poezijo je tako vpel zadušljivost Goge in občinstvo povabil, naj se pokloni njegovi podobi v dokaz odsotnosti njihovega osebnega dostojanstva, vdanosti posameznika v usodo brez težnje po uporabi, spremembi in disidentstvu. /.../ Kot medij je poleg telesa uporabil material ter kombinacijo obeh predvsem v modnem oblikovanju in se predstavil tako s fotografijami kot tudi risbami in slikami. Motive je avtor izvirno preoblikoval in vsakdanjim predmetom dodal pridih nadrealizma, v katerega se občasno umakne iz bolečega vztrajanja v samozanikanju in razkroju.«

»Zlatoličje« Polone Petek (20. marec–30. april 2014)

Za pomladansko razstavo v našem zavodu je **Polona Petek** zbrala lirične podobe krajinskih trenutkov, ki jih je na platno ujela v okolici domačega kraja v Zlatoličju na Dravskem polju. Uveljavljena slikarka, ki redno razstavlja doma in v tujini, je najbolj prepoznavna po figuralnem in krajinskem slikarstvu, dela iz najnovejšega obdobja pa je zaznamovala tudi selitev v Avstrijo. Vesna Krmelj je o njenem slikarstvu zapisala, da so morda tudi zaradi novega okolja te slike nekoliko bolj melanholične in hkrati slikarsko zrelejše, kar je najbolj očitno pri razumevanju in uporabi barve. Polonina barvna paleta je bila od študija dalje namreč zelo široka, pri krajinah pa se je ponovno vrnila k risbi s tušem in ogljem, s katerim je risala neposredno na platna. Prav risba z ogljem, ki kot material sam kliče po ekspresiji, jo

je ponovno spodbudila k barvi, ki sedaj, kot nosilka čustvenega razpoloženja, pridobi svežo, izrazno vrednost. Večino krajinskih prizorov z njenih slik bi našli v okolici Zlatoličja, kjer slikarka kljub močno industrializirani krajini poišče skrite prostore, v katerih se lahko prepusti naravnemu ravnovesju; reka Drava, poljske poti, rečni zavoji in travniki pa dajejo tem slikam posebno poetičnost.

Razstava male grafike Katarine Bartolj (Meršolov atrij, 4. april-5. maj 2014)

»Vse naše sanje se lahko uresničijo, če imamo pogum, da jim sledimo.« To Disneyevo misel je za izhodišče svoje projektne naloge izbrala dijakinja 2. letnika **Katarina Bartolj**, ki je zbrala pogum in se odločila, da se bo posvetila raziskovanju male grafike v tehniki litografije, ki jo je že dalj časa zanimala. Najprej so začele nastajati preprostejše grafike, na katerih se je učila tehnike izrezovanja, nato pa je prešla na težje naloge. Ker jo zanimajo stare kulture, se je odločila združiti delčke njihove umetnosti, življenja in značilnih simbolov v koledar njihovih civilizacij. Nastal je cikel dvanajstih grafik, od katerih vsaka predstavlja koledar neke starodavne kulture (Egipčani, Kitajci, Grki, Aborigini, Eskimi, Kelti, Etruščani, Slovani, Hindujci, Afričani, Azteki, Indijanci). Na odprtju razstave v Meršolovem atriju je Katarina povedala, da je simbole razporedila v časovni krog; pri nekaterih koledarjih se je usmerila na časovna znamenja, povezana s številom mesecev, pri drugih z vremenskimi simboli, ponekod je upodobila življenjski cikel od rojstva do smrti ali pismenke posamezne kulture. Katarinina razstava male grafike je bila tako za njene domače kot sošolce in učitelje pravzaprav presenečenje, saj večina ni vedela, da se ob različnih interesnih dejavnostih Katarina ne samo zanima, ampak tudi odlično ustvarja na likovnem področju. Ob odprtju smo ji zato vsi zaželeli, da bi tudi v prihodnje tako ustvarjalno množila svoje talente – in nas morda v prihodnjem letu spet presenetila s kakšno razstavo.

»Dedkova hiša« Veljka Tomana (7. maj–6. junij 2014)

Akad. slikar **Veljko Toman** je za razstavo v Kregarjevem atriju izbral dela iz cikla "**Dedkova hiša**" z motivi slovenske krajine in propadajočih hiš, domačij, ki jih upodablja v svoji prepoznavni likovni govorici. Temu ciklu je dodal slike v led vkovanih dreves, podobe žledu, ki je v začetku leta ohromil številne kraje na Slovenskem. Jože Bartolj je pri predstavitvi izpostavil, da je Veljko Toman izrazil kolorist, saj je najpomembnejša prvina njegovih slik barva, ki se ji hitro bliža še virtuozna poteza in znotraj nje še vrsta grafizmov, vtisnjenih v mehko snov barve, preden se je le-ta strdila. Kljub temu pa je najpomembnejši vtis, ki ga človek dobi, ko zre v to, kar slikar pravi, da je dedkova hiša. To ni vtis nečesa iz preteklosti, kar naj bi nosilo naš spomin, da bi se ob njem bolje počutili, ampak je ravno narobe – je tisto, kar je pred našimi očmi zdaj, danes, v tem času – in kar pred našimi očmi propada. Tomanove slike so v tem kontekstu dvojne, večplastne: po eni strani barvno nosijo spomin iz preteklosti, spomin tega, kar je bilo in je oplemenitilo njegovo doživljanje, po drugi strani pa so opomin, da dedkovo hišo prerašča osat, streha se poseda, zidovi se rušijo ... Za dedkovo hišo, za našo dediščino, pravi Veljko Toman, smo izgubili prave oči – in nas s svojimi barvitimi podobami tiho nagovarja, da razmislimo o svojem odnosu do nje, kajti

*»Kar so ti dali v dlan,
je zapuščina,
z njo si zaznamovan,*

*da jo preneseš na sina
in ji dodaš, kar sam
v muki izsanjaš sanj ...«*

Likovna šola Škofijske klasične gimnazije (9. junij–15. julij 2014)

Konec šolskega leta dijaki, ki obiskujejo Likovno šolo na Škofijski klasični gimnaziji, že tradicionalno postavijo na ogled svoja likovna dela. Mentorica likovne šole akad. slikarka Nika Zupančič (sicer tudi alumna ŠKG prve generacije) je na odprtju razstave povedala, da se je skupaj z dijaki veselila, ko ji je vsak četrtek uspelo »z improvizirati« pravi atelje, vdahniti dušo v precej izpraznjeno tehnično učilnico šuštarčkov, kjer so potem lahko 3 ure risali tihožitja ali človeško figuro po modelu. Koncentracije nikoli ni primanjkovalo, še prevečkrat pa se je izkazalo, da je njihov čas prekratek. Poleg risanja, večinoma z ogljem in kasneje z akrilnimi barvami (tonsko slikanje), so se osredotočili predvsem na lastni izraz, ki naj bi jih po poti "potopitve" v tvar pripeljal do zanimivih likovnih rešitev in bil obenem usklajen z raznimi likovno-teoretičnimi postavkami. Tako naj bi po poti od lastnega izraza k splošnemu sproti in intuitivno osvajali tudi pravila akademskega risanja. Direktorju Zavoda sv. Stanislava, ki je razstavo odprl, seveda niso pozabili zaupati, da že zelo težko čakajo, da bi se v gimnaziji spet našel kakšen lep, svetel prostor za njihov atelje.

Ob tej priložnosti sta urednika Klara Marija Keršič in Vid Bešter predstavila tudi dijaško literarno glasilo Domače vaje, zmagovalkama literarnega natečaja "Nihče" pa je ravnatelj ŠKG Simon Feštanj podelil nagradi. Dijaki so pripravili recital izbranih del iz gimnazijske literarne revije, z avtorskimi pesmimi pa sta v glasbenem delu navdušila tudi gimnazijca Sonja Huč in Oton Pavlič.

Razstava študijskih risb Luke Repa (Meršolov atrij, 12. maj–6. junij 2014)

V Meršolovem atriju pa smo ob koncu leta odprli razstavo študijskih risb »*Drugi jaz*«, ki jo je pripravil osmošolec OŠ Koseze **Luka Rep**. Luka se je poleg športa že od malega zanimal tudi za likovno ustvarjanje; najraje je risal s svinčnikom, vseskozi pa je izražal svojstven pristop do risanja. Dve leti obiskuje likovno šolo Zmaga Modica, z razstavo študijskih risb pa se je predstavil že v Banja Luki februarja 2014. Za svojo starost je dosegel zavidljiv tehnični nivo, na nekaterih risbah pa smo lahko prepoznali tudi njegov osebni likovni izraz, ki odslikani vsebini dodaja lastno občutenje in samosvoje slikarsko videnje.

Umetnostni zgodovinar, likovni kritik in vsestranski glasbenik Lado Jakša, ki je pripravil tudi zanimiv glasbeni program ob odprtju (na različne inštrumente je v glasbeni govoricici improviziral, kar ga je nagovorilo pri likovnih podobah), je tudi lepo izpostavil vzgojno vlogo šole pri celostnem oblikovanju mladega človeka: »V osnovnošolskih letih mnogi otroci kažejo globoka ustvarjalna nagnjenja, ki pa zaradi "utesnjenosti" šolskega sistema le redko pridejo na dan v vsej intenzivnosti in tako talenti pogosto ostanejo neopaženi ter neizpolnjeni. Da se to ne bi zgodilo, je potreben odličen, razgledan in občutljiv pedagog, ki zna odkrivati in razvijati otrokov navdih, to pa je pravzaprav tudi glavno poslanstvo učitelja in naj bi se uresničevalo na vseh področjih, ne le v sferi umetnosti. /.../ Skozi umetniško ustvarjanje se odpira in pogloblja mladostnikov pogled na svet, oblikuje njegov estetski in splošni okus ter razmišljajoč in angažiran odnos do sveta, kar je mnogo pomembnejše kot šolska

rutina velikokrat komaj obvladljive množine podatkov, ki v realnem življenju pogosto ne odgovarjajo na bistvena vprašanja.«